13/03/2022

Πατρών Χρυσόστομος: «Η Ορθοδοξία είναι το οξυγόνο μας. Η Εκκλησία είναι η ζωή μας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών

Με λαμπρότητα εορτάσθη η Κυριακή της Ορθοδοξίας στην Ιερά Μητρόπολη Πατρών. Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρών κ.κ. Χρυσόστομος, προέστη της Θείας Λειτουργίας στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελιστρίας Πατρών, συλλειτουργούντος του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Κερνίτσης κ. Χρυσάνθου.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας πραγματοποιήθηκε η λιτάνευσις των Ιερών Εικόνων κατά την Εκκλησιαστική τάξη.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρών κ.κ. Χρυσόστομος μίλησε για τον θρίαμβο της Ορθοδοξίας και εστίασε στο τι σημαίνει Ορθόδοξος

πίστις και στο ότι η Ορθοδοξία είναι η αποκάλυψη του Θεού στον άνθρωπο είναι η Αλήθεια, είναι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, είναι η Εκκλησία μας.

Μεταξύ των άλλων είπε:

Ἡ Ὀρθοδοξία ταυτίζεται μέ τήν Ἐκκλησία, ἐντός τῆς ὁποίας καί διά τῆς ὁποίας, σώζεται ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ στήν Ἐκκλησία εὑρίσκει τό πλήρωμα τῆς ζωῆς, τῆς χαρᾶς καί τῆς Ἀληθείας, πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Δηλαδή, στήν Ἐκκλησία ὁ ἄνθρωπος συναντᾶ τόν Θεό, εὑρίσκει τόν συνάνθρωπό του καί τόν ἑαυτό του καί κατανοεῖ ὅτι δέν ὑπάρχει ἁπλῶς ὡς μία βιολογική ὕπαρξις, ἀλλά οὐσιαστικά ζεῖ κοινωνικά μέ τήν σταυρική ἔννοια τοῦ ὅρου. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ εὐχαριστιακή κοινότητα.

Καί ἐπειδή μία εἶναι ἡ Ἀλήθεια, εἷς ὁ Θεός δηλαδή, μία εἶναι καί ἡ πίστις, ἡ ὁποία ταυτίζεται μέ τόν Κύριό μας, «Χριστόν εἶναι φαμέν τήν ἐνυπόστατον πίστιν» (Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής), ὡς ἐκ τούτου μία εἶναι καί ἡ Ἐκκλησία. Γι’ αὐτό καί ἡ Ὀρθόδοξη διδασκαλία ἐπιμένει καί ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος θά διακηρύττῃ, ὅτι μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὡς αὐτή ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη ἀπό τόν Θεό καί κατεστρώθη εἰς τά ἱερά κείμενα τῶν Ἀποφάσεων τῶν Ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ὡς διακηρύττομε στό ἱερώτατον Σύμβολο τῆς πίστεώς μας. «Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν».

Ὅ, τι ὑπάρχει ἔξω ἀπό τήν Ὀρθόδοξη πίστη καί τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, εἶναι νόθο καί ἀποτελεῖ καταστροφική παρέκλιση ἀπό τήν ὁδόν τῆς σωτηρίας, μέ ἀνυπολογίστους συνεπείας διά τόν ἄνθρωπον, ἀφοῦ τόν ἐμποδίζει νά εὕρῃ τόν Δημιουργό του, τόν συνάνθρωπό του καί τόν ἑαυτόν του.

• Πάντα ταῦτα ἀπεκάλυψεν ὁ Θεός στούς Ἁγίους, στούς Προφήτας, στούς Ἀποστόλους, στούς Πατέρας καί Διδασκάλους. Πρόκειται γιά τά «ἄρρητα ρήματα» κατά τόν Παύλειον λόγον, τά ὁποῖα παρέδωκαν σέ μᾶς.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς λέγει:

«Πάντας τούς μή ὁμολογοῦντας καί πιστεύοντας ὡς τό πνεῦμα τό ἅγιον προμηνύει διά τῶν προφητῶν, ὡς ὁ Κύριος ἐθέσπισε διά σαρκός ἡμῖν ἐπιφανείς, ὡς οἱ Ἀπόστολοι ἐκήρυξαν πεμφθέντες ὑπ’ αὐτοῦ, ὡς οἱ πατέρες ἡμῶν καί διάδοχοι αὐτῶν ἐδίδαξαν ἡμᾶς, ἀλλ΄ αἱρέσεως ἰδίας ἢ ἄρξαντας ἢ τοῖς κακῶς ἄρξασιν εἰς τέλος ἐπηκολουθηκότας, ἀποβαλλόμεθα καί ἀναθέματι καθυποβάλλομεν».

Τούς αἱρετικούς ὁ Ἱερός Γρηγόριος τούς κατατάσσει στήν κατηγορία καί τήν τάξιν τῶν ἀθέων.

«Γένος ἄλλον ἀθεΐας ἐστίν ἡ πολυσχιδής καί πολύμορφος ἀπάτη τῶν αἱρετικῶν».

Ἡ Ἐκκλησία γιά ὅλους αὐτούς προσεύχεται, ὥστε εἰς τήν εὐσέβεια νά ἐπιστρέψουν. «Τούς πεπλανημένους ἐπανάγαγε» δεόμεθα στίς Ἱερές Ἀκολουθίες. Καί τόν διάλογον ἐχρησιμοποίησε καί χρησιμοποιεῖ, ἐν ἀγάπῃ καί εἰλικρινείᾳ, οὐδόλως ἀφισταμένη τῶν πατρῴων ἁγίων παραδόσεων καί τῆς Ὀρθοδόξου, ἀμωμήτου καί σωζούσης πίστεως. Οὐδέποτε θά παύσῃ τά μέτρα ταῦτα νά χρησιμοποιῇ πρός ἐπάνοδον τῶν πεπλανημένων εἰς τήν ὁδόν τῆς ἀληθείας. Τοῦτο ἔπραξε καί πράττει κατά χρέος ἡ Πρωτόθρονος Ἐκκλησία, τό Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖον, ὑπό τήν πεφωτισμένην οἰακοστροφίαν τοῦ Παναγιωτάτου καί Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου.

Ἀλλά καί γιά τούς ἀλλοπίστους καί ἀπίστους δέεται, ὥστε νά φωτισθῇ ἡ διάνοιά τους καί νά γνωρίσουν τόν ἀληθινόν Θεόν. Διά τοῦτο καί μέ βαθειά συγκίνηση συμμετέχει στήν οὐράνια χαρά καί εὐφροσύνη, ὅταν οἱ λαοί οἱ καθήμενοι ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοίας φωτίζονται ἀπό τούς Ὀρθοδόξους Ἱεραποστόλους, εἴτε στήν Ἀφρικανική Ἤπειρο, εἴτε σέ ἄλλα μέρη τῆς ὑπ' οὐρανόν.

Ἡ ἱερά καί Ἀποστολική Μητρόπολή μας καί εἰς τό παρελθόν, ἀλλά καί σήμερα ἔδωσε ἔμψυχο ὑλικό, Ἱεραποστόλους δηλαδή, οἱ ὁποῖοι ἐργάστηκαν καί ἐργάζονται θυσιαστικά γιά τόν φωτισμόν τῶν ἀδελφῶν μας, ἀλλά καί μέ ὁποιονδήποτε ἄλλον τρόπο συμβάλλει στήν Ἱεραποστολή αὐτή προσπάθεια.

•Ὅμως ὑπάρχει καί μία ἄλλη διάσταση τῆς ἑορτῆς.

Ἡ Ὀρθοδοξία, ὡς Ἀποκάλυψη Θεοῦ, ὡς Ἐκκλησία, ἔσωσε, ἐστήριξε, ἐλευθέρωσε τό Γένος μας. Πορεύτηκε μαζί του διαχρονικά. Τοῦ ἔδωσε δύναμη νά διασώσῃ τόν πολιτισμό του, τήν γλῶσσα του, τήν ἐλευθερία του, τήν ἰδιοπροσωπία του.

Αὐτήν τήν παράδοση, τήν σώζουσα ἀλήθεια, τήν διετήρησαν οἱ πατέρες μας καί τήν παρέδωσαν σέ μᾶς, ὥστε νά καυχώμεθα γιά τήν Ὀρθοδοξία μας, γιά τίς πνευματικές μας ρίζες, γιά τά ἱερά καί τά ὅσια τοῦ Γένους μας, γιά τούς μάρτυρας προγόνους μας, οἱ ὁποῖοι προτίμησαν, τά ἱκριώματα, τούς σταυρούς, τά ποικίλα μαρτύρια περνώντας ὁδύνας ἑκατοντάδων ἐτῶν, προκειμένου νά διατηρήσουν ἀκέραιη τήν πίστη καί νά ἐξέλθουν ἐν τέλει εἰς τήν ἀναψυχήν τῆς Ἀναστάσεως.

Κατά τό παρελθόν ἔτος ἑορτάσαμε τήν ἐπέτειον τῶν διακοσίων ἔτη ἀπό τήν Ἐπανάσταση τοῦ 1821, ἡ ὁποία ἔγινε πρῶτον διά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστιν τήν ἁγίαν καί δεύτερον διά τήν ἐλευθερία τῆς Ὀρθοδόξου πατρίδος μας.

Ἐφέτος ἐνθυμούμεθα τούς Μάρτυρας τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς καί

γύριζομε νοερῶς μέ δέος καί ἱερά συγκίνηση ἑκατό χρόνια πίσω, προσκυνηταί, ἐκεῖ στούς αἱματοβαμμένους ὀρθοδόξους τόπους καί στίς ἁγιες γαῖες καί ἀλησμόνητες πατρίδες μας καί προσκυνοῦμε μέ εὐλάβεια τά αἱματοπισμένα χώματα, πού ὡς θησαυρόν πολύτιμον κρύπτουν καί θά κρύπτουν μέχρι, ἐως τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως, κόκκαλα ἱερά καί Λείψανα ἁγιασμένα.

Ὑποκλινόμεθα μπροστά σέ ὅσους ἔφτασαν στήν μητέρα Πατρίδα, χωρίς ὑλικά ἐφόδια, χωρίς μοίρα στόν αἰσθητό ἥλιο, ὅπως λέγει ὁ Λαός, ὅμως ἔχοντας βαθειά στήν καρδιά τους τόν Χριστό, τήν πίστη, τήν Ὀρθοδοξία. Μετέφεραν στόν κόρφο τους, τό σταυρό, τά εἰκονίσματα, τό ἀντίδωρο τῆς εὐλαβείας καί ρίζωσαν σ' αὐτά τά χώματα καί μεγαλούργησαν γιατί πίστευαν στόν Θεό καί ὑπέμειναν πολλές δυσκολίες καί βασάνους, μέ ταπείνωση μεγάλη καί μέ ἀρετή καί ἦθος. Ἡ πόλη μας πολλούς ξεριζωμένους ἀδελφούς ἀγκάλιασε καί ἐκεῖνοι τήν σφραγίδα τῆς ὀμορφιᾶς τῆς ψυχῆς τους καί τῆς εὐλαβείας τους ἄφησαν, εἴτε στήν «Ἁγία Φωτεινή», εἴτε στήν «Ἁγία Αἰκατερίνη» εἴτε στό «Γηροκομειό» καί ὅπου ἀλλοῦ.

Καί τώρα ὁ ἐπίλογος.

•Κάθε φορά ἀδελφοί μου, πού γιορτάζομε τήν νίκη τῆς Ὀρθοδοξίας ἐναντι τῶν αἱρέσεων, τόν θρίαμβο τῆς ἀληθείας ἐναντι τοῦ ψεύδους, διερωτώμεθα μετά συνοχῆς καρδίας.

Ἆρα γε κρατᾶμε αὐτή τήν σκυτάλη στά χέρια μας ὅπως τήν παρελάβαμε; Κρατᾶμε τήν λαμπάδα ἀναμμένη, ὅπως μᾶς τήν ἔδωσαν οἱ ἁγιασμένοι πατέρες μας;

Ἡ ἱερά παρακαταθήκη εἶναι ζωντανή στήν καρδιά μας;

Πολλά δυστυχῶς, ἀδελφοί, ἄλλαξαν στόν τόπο μας. Προσπάθησαν οἱ βύθιες δυνάμεις καί λυσσαλέα προσπαθοῦν τήν ἀλήθεια νά διαβάλλουν καί ἦθη ἀλλότρια, ξένα μέ τήν Ὀρθόδοξη πίστη καί τήν πνευματική ἰδιοπροσωπία τοῦ Λαοῦ μας, νά εἰσαγάγουν. Ἐθεώρησαν ὅτι ἐπόρθησαν τείχη αἰώνων πνευματικά καί κατέλυσαν ρίζες ἀκατάλυτες. Ἐπίστευσαν ὅτι ἐκτύπησαν ἴσως (κατ' αὐτούς) θανάσιμα, τήν πίστη, τήν ἀρετή, τήν οἰκογένεια, τήν παιδεία, τόν τρόπο ζωῆς καί ὀρθοδόξου σκέψεως. Ὅμως εἰς μάτην ἐκοπίασαν, διότι ἡ, ἀπό τούς αἰῶνας, ἐσφραγισμένη πραγματικότης, ἄλλα μαρτυρεῖ. Ἄν αὐτός ὁ Λαός ἄντεξε τόσες σκλαβιές, ἄν πέρασε ἀπό τόσες συμπληγάδες καί παρά ταῦτα ἔμεινεν ὄρθιος, πόσο μᾶλλον τώρα θά ἀντισταθῇ ἔστω καί τήν ἐσχάτη ὥρα, ἐναντι τῶν ἐπιδόξων καταστροφέων του καί θά ἐλευθερώσῃ τό πνευματικό ρεῦμα γιά νά καταστρέψῃ ὅ,τι σαθρό ἔχει κτισθῆ στό πέρασμά του. Ὅπως κάποια στιγμή ὁ χείμαρος εὑρίσκει τόν φυσικό ροῦν του καί ὅτι ἐκτίσθη ἄκριτα στήν κοίτη του τό παρασύρει καί τό καταστρέφει, ἔτσι καί αὐτή ἡ ἐσωτερική δύναμη τοῦ Λαοῦ μας θά καταστρέψῃ κάποια στιγμή καί

θά καταποντίσῃ στό πέλαγος, ἀφανίζοντας τίς ἀντίθεες, ὀλέθριες γιά τήν πίστη καί γένος, δυνάμεις. Καί δέν θά ἀργήσῃ, δυστυχῶς γιά τούς ἐπιδόξους καταστροφεῖς καί εὐτυχῶς γιά τόν τόπο μας, δέν θά ἀργήσῃ νά ἔλθῃ αὐτή ἡ ὥρα.

Οἱ πάντες γνωρίζομε ὅτι χωρίς αὐτή τήν πνευματική Ἁγία κληρονομιά δέν ἔχομε μέλλον, ὡς Λαός. Τό ὀξυγόνο μας εἶναι ἡ πίστη μας. Ἡ ἀναπνοή μας εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας. Ὁ ἐπιστηριγμός μας εἶναι ἡ Παναγία μας καί οἱ Ἅγιοί μας. Οἱ Ἐκκλησίες μας στολίζουν, πόλεις, χωριά, βουνά καί κάμπους. Τά Μοναστήρια μας στέκονται ἀγέρωχοι πύργοι καί μάρτυρες τῆς πατρογονικῆς εὐσεβείας. Στά μνήματα τῶν πατέρων μας, ὑψώνεται ὁ Σταυρός καί τούς δρόμους μας ὁμορφαίνουν τά προσκυνητάρια μας. Τά τραγούδια μας τά γλυκαίνουν οἱ ἐπικλήσεις τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας μας. Χαιρόμαστε καί λυπούμαστε μαζί μέ τόν Κύριο, τήν Θεοτόκο καί τούς Ἁγίους.

Διά τοῦτο ἐμμένομε, ἀγωνιστικά καί ἐπιμένομε μέχρις αἵματος, ἐάν χρειασθῇ, σταθεροί στήν Ὀρθόδοξο πίστη μας καί μαζί μέ τόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ διακηρύττομε:

«Ἴτω τοίνυν πειραστής, ἴτω δῆμος, καιέσθω τό πῦρ, θιγέσθω τό ξίφος, ὀξυνέσθωσαν ὄνυχες· κἂν πᾶσα βάσανος ἐπ’ ἐπέ κινῆται, δέξομαι σύν προθυμίᾳ, μενῶ τήν πληροφορίαν ἀκίνητος, ἐν αὐτῷ τό πνεύματι στηριζόμενος».

Στό τέλος ὁ Σεβασμιώτατος ἀνεφέρθη στόν πόλεμο στήν Οὐκρανία καί εἶπε μεταξύ τῶν ἄλλων.

«Ἡ ἐφετινή ἑορτή τῆς Ὀρθοδοξίας τελεῖται σέ κλῖμα συνοχῆς καρδίας ἕνεκα τοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος μαίνεται στήν Οὐκρανία. Δυστυχῶς εἶναι πόλεμος μεταξύ Ὀρθοδόξων Λαῶν.

Ὁ πόνος μας ἰδιαιτέρως γι’ αὐτό εἶναι μεγάλος. Ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας συμπαραστέκεται στούς ἐμπεριστάτους ἀδελφούς μας καί προέβη στήν συγκέντρωση φαρμακευτικοῦ ὑλικοῦ καί εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης γιά τήν ἀνακούφιση τῶν ἀδελφῶν μας αὐτῶν. Ἡ προσπάθεια συνεχίζεται. Κάποιοι ἀδελφοί μας προσφέρονται νά φιλοξενήσουν ἀνθρώπους πού φθάνουν ἀπό τήν Οὐκρανία στήν Πάτρα. Ἂς δηλώσουν στά Γραφεῖα τῆς Μητροπόλεώς μας, τήν ἐπιθυμία τους, ὥστε σέ συνεργασία μέ τούς ἁρμοδίους Φορεῖς νά πράξωμε τά δέοντα. Τώρα, ἂς ὑψώσωμε χεῖρας ἱκέτιδας πρός τόν πανοικτίρμονα Κύριο, καί ἂς παρακαλέσωμε, ὥστε νά σταματήσῃ ἡ ὀδύνη καί ἡ αἱματοχυσία ἀπό τόν ἄδικο αὐτό πόλεμο, πού μόνο θύματα ἀφήνει καί ἀπό τίς δυό πλευρές καί συντρίμμια.

Καί κατακλείομεν μέ τήν ἱκεσίαν:

«Πάτερ παντοκράτορ Δημιουργέ, Ἄρχον τῆς Εἰρήνης, Κυβερνῆτα κόσμου σοφέ, ἱκετεύομέν Σε, κατάπαυσον πολέμους καί δώρησαι εἰρήνην, κόσμῳ σου ἅπαντι».